חמישה אחים מופלאים

אדלה מ. פילד

בכפר נידח חיה אישה זקנה ולה חמישה בנים, שהיו דומים זה לזה כמו טיפות מים, ולכל אחד מהם הייתה תכונה מופלאה. הבכור יכול היה לבלוע ים בלגימה אחת, גופו של השני היה קשה מאוד והוא יכול היה לנגוס בפלדה, השלישי יכול היה להאריך את רגליו עד אין סוף, הרביעי היה חסין אש וחום והחמישי יכול היה לחיות בלי לנשום. הם הסתירו את התכונות המיוחדות שלהם וגם השכנים לא ידעו על המוזרויות שלהם.
הבכור פרנס את המשפחה בדייג והביא תמיד שלל דגים רב. השכנים לעתים קרובות ביקשו לשלוח אליו את בניהם כדי שילמדו את מלאכת הדייג אך הוא סירב. אלא שהם עדיין הפצירו בו מאוד ויום אחד הוא הסכים. הנערים באו אתו לחוף והוא מצץ את הים לפיו ושלח אותם לאסוף את הדגים.
כשהתעייף מהחזקת המים בפה קרא לנערים לחזור, אך אלה שיחקו בין החפצים המוזרים שבתחתית הים ולא שמעו בקולו.
כאשר לא יכול היה להחזיק את המים יותר פלט אותם חזרה והנערים טבעו.
כשחזר הביתה הוריהם רצו לדעת כמה דגים הצליחו לדוג ומתי הנערים יחזרו. הוא סיפר להם על האסון, אך הם לא קיבלו את הסבריו. הם הביאו אותו בפני שופט והאשימו במותם של הילדים. הוא התגונן וניסה להסביר שהוא לא ביקש שהילדים יבואו אתו, שהסכים לכך רק אחרי הפצרות רבות של ההורים, שהוא עשה את הכל שביכולתו כדי שהילדים יחזרו לחוף, שהוא החזיק את המים בפה כמה שרק יכול היה ורק אז פלט אותם.
כל טיעוניו לא עזרו והשופט החליט כי הוא רוצח ודן אותו למיתה בכריתת ראש. הבחור ביקש רק שיתנו לו להיפרד מאמו הזקנה לפני ביצוע גזר הדין, והדבר אושר לו.
הוא הלך הביתה וסיפר לאחיו את גורלו. על כן למחרת האח השני חזר במקומו לבית המשפט. הוא הודה לשופטים שהסכימו לבקשתו האחרונה

והודיע שהוא מוכן לשאת בעונשו. הוא הובא לגרדום,
שם כרע ברך עם ראש מורכן והתליין חכה בגרזן על עורפו. אלא שהגרזן נפגע ולעורף לא קרה דבר. מיד הביאו גרזן חדש, חזק וחד מקודמו, והתליין אחז בו בטוח היה כי יוכל לבצע את מלאכתו במכה אחת. אבל אחרי שעוד גרזנים אחדים התפקעו, החזירו את האח לכלא והודיעו לשופט כי לא ניתן לבצע את גזר הדין.
השופט החליט על כן כי יזרקו אותו לים, ויטביעו במקום שבו טבעו הנערים, קורבנותיו.
כשהאח שמע זאת אמר שכאשר נפרד באמו סבר כי ראשו ייכרת. עכשיו, כשהוא אמור לטבוע בים הוא חייב לקבל שוב את ברכת הפרידה שלה.
ניתן לו אישור ללכת הביתה לאמו והוא סיפר לאחיו מה קרה. הפעם האח השלישי חזר והופיע במקומו. הובילו אותו לחוף הים וזרקו למים, אך הוא מתח את רגליו כך, שכאשר כפותיהן נגעו בתחתית הים ראשו עדיין היה באוויר. אז העלו אותו לספינה והשיטו רחוק מהחוף, אך הודות לרגליו המתארכות גם שם עדיין החזיק את ראשו מעל פני המים. כך גם היה כאשר הפליגו אתו לאמצע הים וזרקו למקום העמוק ביותר. בסוף הוא הוחזר לחוף והתליינים הודיעו לשופט כי לא ניתן להשמידו בים ויש למצוא דרך אחרת לביצוע גזר הדין.
השופט דן והתייעץ עם חבריו השופטים ובסוף החליט להמית אותו בשמן רותח.
בזמן שהכינו דוד מתאים והתחילו להרתיח שמן הוא ביקש שוב רשות להיפרד מאמו, להגיד לה שהוא ניצל מטביעה בים ולהסביר איך ימיתו אותו עכשיו.
הפעם חזר לתליינים האח הרביעי. הוא הוכנס לדוד שמן רותח אך התנהג בו כאילו הוא באמבט פושר ואפילו ביקש שיגבירו קצת את האש תחת הדוד. בלית ברירה הוא הוחזר לכלא שלם ובריא.
כל תושבי העיר, השופטים ובמיוחד הורי הילדים שטבעו, חיפשו דרך כיצד לבצע את גזר הדין ולהמיתו. מים, אש וחרב, כל אלה לא הועילו ובסוף הוחלט לחנוק אותו בתוך עוגת קצפת גדולה.
בכל הסביבה עברו שליחים ואספו קמח למאפה,

סוכר למילוי ולבנים לבניית תנור גדול מתאים
ובסוף תנור כזה נבנה מחוץ לחומות העיר.
שוב הותר לנידון לבקר את אמו ולקבל את ברכתה
האחרונה והפעם האח החמישי חזר לעיר. כשבסוף
נאפתה העוגה, אנשים רבים, בעזרת סוסים
ושוורים, סחבו אותה לכיכר הגרדום, הנאשם הוכנס
פנימה והעוגה נסגרה אחריו. הוא ישב שם שעות
אחדות בלי לנשום, המתין עד חצות, ואז יצא
בהסתר, חזר לביתו ושם חי עוד שנים רבות יחד
עם אמו ועם אחיו המופלאים.